

[Morten Lange.]

meget kraftig prisstigningsbølge slår meget stærkt igennem netop på nogle af de områder, som skal finansieres med fondsmidler, og det gør yderligere, at beløbene, som skal være til rådighed, skal sættes hurtigere i vejret, end det rimeligt kan ske, hvis det skal ske ved hjælp af lovjustering. Så jeg synes, det er et sundt og fornuftigt princip, ministeren her foreslår indført for de to fonds, og jeg kan tilslutte mig en sådan lovændring.

Jeg vil dog gerne medskikke et par bemærkninger om, hvad jeg i hvert fald personlig vil gå ud fra det må komme til at betyde for kommende finanslove. Nu er finansloven jo et frygteligt dokument, og især kan dens tilblivelsesproces slå os med skræk og rædsel. Jeg ved ikke rigtig, om det høje ting er helt klar over, hvad der egentlig foregår, når en finanslov skal produceres i detaljer.

Mit lille laboratorium har skullet levere ansøgning til finansloven for 1967-68. Det er kun rimeligt. Det skal vi jo. Vi har imidlertid skullet levere ansøgning i 120 eksemplarer, og det forekommer mig at være et meget interessant tal. Det gælder for hele Københavns universitets område, at ansøgninger til finansloven skal indleveres i 120 eksemplarer, enslydende og underskrevne. Jeg synes, det viser lidt om, hvilket bureaukrati vi har at slås med.

Nå, men tilbage til lovforslagene. Jeg håber, at man vil få en ret hurtig stignings-takt i de pågældende bevillinger på finansloven. Jeg kan ganske enkelt sige det på den måde, at hvis der ikke sker en stigning år for år på mindst 30 pct., er fondet formodentlig for sparsommeligt i sine ansøgninger. Man kan vurdere stigningen i personale, der beskæftiger sig med viden-skab, til en halv snes procent om året. Man kan vurdere prisstigningerne til noget lignende og dertil lægge, at der herudover sker en stigning i kravene til det apparatur, der skal stilles til rådighed. Jeg tænker derfor, at 30 pct. må være en rimelig stigningstakt, og håber, at ministeren i sin forberedelse af finansloven næste år i hvert fald ikke vil sætte tallene lavere. Det er højst sandsynligt, at det skal være højere tal, specielt når man ser, hvor beskedne en række af ikke mindst Rask-Ørsted Fondets

bevillinger har været til indkaldelse af uden-landske foredragsholdere o. s. v. Det kan ikke blive ret mange foredragsholdere, man kan indkalde fra det pompøse fond for-medelst 48.000 kr. om året.

Johan Asmussen: Ved de tidligere lej-ligheder, hvor denne lovgivning har været behandlet her i det høje ting i den tid, de uafhængige har været repræsenteret, har også mit parti givet fuld tilslutning til, at samfundet yder den bedst mulige støtte til videnskaben i den form, hvori det sker gen-nem de to fonds, der her er tale om. Den opfattelse har vi fremdeles.

Det, der sker her, er imidlertid noget andet end det, der er sket ved de tidligere lejligheder, idet man nu foreslår det årlige rådighedsbeløb flyttet fra den individuelle lov over til finansloven. Jeg erkender, at det er praktisk, og at det er en form for rationalisering, man vel nok må bøje sig for. På den anden side kan jeg ikke tilbageholde en vis betænkelighed netop ved, at disse midler på denne måde kommer ind i, hvis man må sige det, den store suppegryde, som finansloven er, og hvis uhyggelige form under udarbejdelsen hr. Morten Lange gav os et lille glimt af. Der er vist ingen af os, der er i tvivl om, at det er et meget vanske-ligt område.

Når man lægger disse beløb over i finans-loven, kan det vel imidlertid være rigtigt at understrege, at det i hvert tilfælde pålægger finansudvalget en ganske særlig forpligtelse med hensyn til vurderingen af de ansøgnin-ger, der kommer til at foreligge. Ikke mindst pålægger det dog også de enkelte ud i de mindste forgreninger af de områder, hvorfra der kommer ansøgninger, forpligtelser. Det må pålægge enhver ansvarlig af dem, der kan vurdere det — det er der jo nok ikke så mange der kan — et ansvar til ikke blot, det erkender jeg også, at ansøge om det, der er kvalificeret brug for, netop ud fra det synspunkt, at vi må følge med, men også et ansvar i den modsatte retning, nemlig at være varsom med, at der ikke søges om og derved provokeres bevilling af midler på forkerte steder i forkert omfang o. s. v.

I denne forbindelse må jeg måske som den ukyndige, jeg må erkende at være på dette område, pege på et punkt, hvor der måske kunne være nogen fare. Jeg har i